

tid til en reel gennemgang og ordentlig besvarelse af en række vigtige spørgsmål til regeringen.

Eksempelvis svarede regeringen i korte 2-linjes staccato-svar på stort set alle de stillede spørgsmål, eksempelvis på spørgsmålet om, hvilke reaktioner danske bombninger ville medføre fra de serbere, der har bopæl i Danmark, og om regeringen ville stoppe de ulovlige pengeoverførsler fra Danmark til UCK, som man har kendskab til. På samme måde blev der under samråd med ministrene i udvalget i de sene nat-timer blot henvist til andre ministre, uden at de pågældende kunne spørges, så svaret kunne foreligge inden udformningen af betænkningen og sågar inden afstemningen og afgørelsen af nærværende forslag i Folketingssalen.

Et tredje mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*, men kan tilslutte sig det under nr. 2 stillede ændringsforslag.

Mindretallet skal beklage, at Folketinget på anbefaling af regeringen her på sin første rigtige arbejdsdag vil træffe beslutning om at sende Danmark i krig. Hele »debatten« om denne vigtige beslutning – både i Folketingssalen og i Forsvarsudvalget – er kørt igennem på mindre end et døgn. Resultatet er, at der stadig er en lang række uafklarede spørgsmål, og at en af de helt centrale tekster i Folketingets beslutningsgrundlag end ikke foreligger på dansk. I den forbindelse er udenrigsministerens besvarelser af spørgsmål 56 og spørgsmål 71 fra Forsvarsudvalget bestemt et studium værd.

Det er skæbnens ironi, at dette lovjaskeri finder sted mindre end en uge efter, at Folketinget har afholdt et todages seminar på Hotel Marienlyst i Nordsjælland om, hvordan det selv samme Folketing skal undgå at træffe ugenomtænkte og forhastede beslutninger. Yderligere kommentarer er vist overflødige.

Begrundelsen for lynbehandlingen har været, at det drejer sig om en hastesag. Men i så fald har det været en »hastesag« længe.

Allerede i slutningen af 1980'erne ophævede den serbisknationalistiske regering det udstrakte selvstyre, som Kosovarepublikken havde haft under den gamle Tito-forfatning. Siden har Milosevic-styret i Beograd gennemført en brutal undertrykkelse af det store flertal af befolkningen i Kosova (90 pct.), som er af albansk oprindelse, og undertrykkelsen er faktisk blevet inten-

siveret efter Dayton-aftalen. Denne aftale – diktet af USA og de øvrige vestlige stormagter – indeholdt ikke et ord om Kosova, og det blev af nationalisterne i Beograd set som Vestens accept af, at Kosova var deres baggård, som de kunne behandle efter forgodtbefindende.

Den vestlige verdens tavshed i forhold til undertrykkelsen i Kosova har været larmende på trods af, at mange journalister, forskere og politikere har peget på, at hvis dette problem ikke blev løst, ville man i løbet af få år stå tilbage med problemer lige så store, som dem vi har oplevet i Bosnien.

Der er gået mindst fire år, hvor den vestlige verden havde kunnet presse Milosevic til at indgå i reelle politiske forhandlinger med de kosova-albanske ledere, men intet er sket. Nu kommer NATO så og vil bombe de serbiske militære stillinger. Men det sker vel at mærke først efter, at man har givet Milosevic og det serbiske militær alle sommermånederne til at nedkæmpe den kosova-albanske befrielseshær, UCK.

UCK havde ellers vundet stærkt frem og fået opbakning fra en stor del af den kosova-albanske befolkning. Opbakningen er ikke mindst kommet i protest mod og frustration over, at hverken regimet i Beograd eller den vestlige verden har forholdt sig reelt til den kosova-albanske leder, Rugova, og hans ikke-voldelige appeller.

Befolkningen i Kosova har set den gamle Jugoslaviske Føderation falde fra hinanden – i høj grad med vestlig hjælp. Den har set, hvordan Slovenien, Kroatien og Bosnien fik selvstændighed samtidig med, at Milosevic-styret har fået lov til at holde deres område i et jerngreb. Derfor er der vokset en ny generation frem blandt den albanske befolkningsgruppe, som går ind for væbnet kamp, som det eneste Milosevic – og den vestlige verden – har respekt for. De moderate ledere kunne ikke levere varen, hvad enten det var i form af øget selvstyre, reel selvstændighed eller blot overholdelse af almindelige demokratiske rettigheder.

Men Vesten siger stop. Befolkningen i Kosova må ikke afgøre deres egen fremtid. Det erkendte udenrigsministeren da også klart ved 1. behandling af forslaget den 7. oktober 1998. Han sagde ligeud, at » ... hverken Danmark eller EU eller NATO ønsker selvstændighed for Kosova«.

Så enkelt kan det siges. Men Enhedslisten har nu den opfattelse, at et sådant spørgsmål bør afgøres af den befolkning, som det »går ud over«.